

Ինչ մո'ր եկեր, բոլոր հոգնածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Մայիս, 2017թ.
N5 (89)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հուլիս 2009թ. Տաթևից

ԱՂՈՎ ՀԱՄՈՎՅԱԾ...

ՔԵԶ ՉԵՄ ԹՈՂՆԻ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2017թ. № (89)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Աղով համովցած.....	1
Մեր Տերը հրաշագործ է.....	6
Քեզ չեմ թողնի.....	8
Մայրական պարտականություն.....	10
Աղոթքի պատասխանը.....	12
Աստծու ծայնը.....	12

Միբեկի՝ քնքերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԱՂՈՎ ՀԱՄՈՎՅԱԾ...

Մարկոսի ավետարանի 9:48-ում կարդում ենք. «Վասն զի ամեն մարդ կրակով պիտի աղվի, և ամեն զոհ աղով պիտի աղվի»: Մատթ.5:13-ում ասվում է. «Դուք եք երկրի աղը...»: Բոլորս գիտենք, որ աղը ունի համ տալու և փչանալուց պահպանելու հատկություն: Առանց աղի ճաշը անհամ է, համ չունի: Մսի վրա աղ ենք լցնում, որպեսզի չփչանա: Բաստուրման երկար է մնում աղի շնորհիվ. աղը թույլ չի տալիս, որ տարբեր մանրէներ մտնեն մսի մեջ ու քայքայեն այն: Չոհի աղով աղվելը նշանակում է, որ զոհաբերությունը «համով» է, այսինքն՝ Աստծու առաջ հաճելի է: Իսկ ինչպե՞ս հասկանանք, որ ամեն մարդ կրակով պիտի աղվի:

Ամեն մարդ կրակով պիտի աղվի: Մատթ. 3:11-ում ասվում է. «Ես ձեզ ջրով եմ մկրտում ապաշխարության համար, բայց ով գալիս է ինձնից հետո, ինձնից ավելի հզոր է, և ես արժանի չեմ հանելու նրա կոշիկները. նա կմկրտի ձեզ Սուրբ Հոգով և հրով»: Երբ քրիստոնյան կրակով աղվում է, այսինքն՝ անցնում է բոքոքված նեղությունով, «համ» է ունենում: Կրակով անցնելը եկեղեցու անդամների չափազանց դժվար տառապանքներ, փորձություններ ու հալա-

ծանքներ կրելն է Աստծու անվան համար: Պետրոս առաքյալը Ա Պետր. 4:12-14-ում ասում է. «Սիրելիներ, տարօրինակ մի՛ համարեք այն այրող նեղությունը, որ ձեզ փորձելու համար է, որպես թե մի տարօրինակ բան պատահած լինեք ձեզ: Այլ որպես Քրիստոսի չարչարանքներից մասնակիցներ, ուրախ եղեք, որպեսզի Նրա փառքի հայտնության ժամանակ էլ ցնծաք և ուրախանաք: Իսկ եթե նախատվեք էլ Քրիստոսի անվան համար, երանելի՛ եք, քանի որ փառքի և գոբության անունը և Աստծու Հոգին է հանգչում ձեր վրա»:

Բոլոր փորձությունները «աղվելու», կատարյալ լինելու համար են: Մենք գիտենք, որ ոսկին մաքրելու համար կրակով են անցկացնում, նույնպես և կավը պետք է կրակով անցնի՝ թրծվի, հետո նոր պիտանի լինի որևէ բան պատրաստելու համար: «Եվ ամենը, ովքեր ուզում են աստվածապաշտությամբ ապրել Հիսուս Քրիստոսով, հալածանք պիտի կրեն» (Բ Տիմ.3:12): Երբ մարդը կրակով է անցնում, աղվում է, «համ» է ունենում ու պիտանի դառնում Աստծուն ծառայելու համար: Հնարավոր է մեզ պատահեն այնպիսի դժվարություններ, որ մենք ոչ մի կերպ չհաս-

կանանք, թե դրանք ինչի համար են: Մենք կարող ենք անդադար հարց տալ Աստծուն՝ հասկանալու համար, թե դրանք ինչի համար են և որտեղից եկան: Սակայն մենք միշտ պետք է իմանանք, որ փորձությունը պատահական չէ. Աստված ամեն բան վերահսկում է, որպեսզի մեզ արժանացնի կենաց պսակին: «Չէ՞ որ երկու ճնճղուկ մեկ դահեկանի է վաճառվում, բայց նրանցից մեկն անգամ առանց ձեր Հոր գետին չի ընկնում» (Մատթ.10:29):

Ավետարանը բարի լուր է, բայց այդ բարի լուրը երբեմն մեզ բարի չի թվում, երբ մենք աղվում ենք կրակով: Երբեմն փորձության մեջ՝ աղվելու ժամանակ մեզ համար ամեն բան խավար է, և մենք չգիտենք, թե ինչ կլինի: Այդ ժամանակ բարի լուրը մեզ համար դառնում է մի «վատ» լուր: Հիշենք, երբ Իսրայելի ժողովուրդը Եգիպտոսից դուրս եկավ, անցավ Կարմիր ծովը և մտավ անապատ, այնտեղ ջուր չգտավ: Հետո հանդիպեցին մի ջրի, որը շատ դառն էր ու խմելու անպիտան, և ժողովուրդն սկսեց տրտնջալ ու բողոքել: Եգիպտոսից դուրս գալը նրանց համար թվաց ոչ թե բարի ու լավ, այլ վատ ու չար մի բան: Բայց երբ որ Մովսեսը Տիրոջ խոսքով փայտը գցեց ջրի մեջ, ջուրը քաղցրացավ, ժողովուրդը խմեց և ուրախացավ: Եվ այսպես փորձություններն ու դժվարությունները շարունակվում էին մինչև Քանանի երկիր հասնելը:

Հորը միանգամից շատ թեժ՝ «յոթը անգամ բորբոքված» կրակով անցավ: Նա կորցրեց իր տասը երեխաներին, ունեցվածքը, ընկավ անկողին, նույնիսկ կինը նրան անարգում էր: Աստված նրան պատրաստում էր պսակի համար: Կրակով աղվելով՝ Հորը ճանաչում է Աստծուն և ասում հետևյալ խոսքերը. «...Արդարև կգրուցեի ու չէի հասկնար, Ինծի սքանչելի բաներ ըլլալով չէի իմանար» (Հոր. 42:3): Այնուհետև շարունակում է, «Ես քու վրայովդ ականջի լրով լսել էի, բայց հիմա աչքս կտեսնե թե՞»: Հորը չգիտեր, թե որտեղ է Աստված, բայց Աստված գիտեր, թե որտեղ է Հորը: Նրա համար այդ իրավիճակն ամբողջությամբ խավար էր: Բայց վերջում այդ խավարը լուսավորվեց: «Թեև քու սկիզբդ փոքր ըլլայ, բայց քու վերջդ խիստ պիտի մեծնայ» (Հոր 8:7):

Հիսուսը Աստծու թագավորությունը համեմատեց մանանեխի հատիկի հետ, որ բոլոր սերմերից ամենափոքրն է, բայց երբ որ մեծանում է, բոլորից մեծ է դառնում, և երկնքի թռչունները հանգստանում են նրա

վրա: Սիրելի՛ս, հնարավոր է, որ դու ոչ մի չար բան չես արել, ապրել ես Աստծուն հաճելի կյանքով, բայց քեզ շատ հանկարծակի մի դժվարություն է պատահել, մի փորձության ես հանդիպել և չես հասկանում, թե ինչու դա պատահեց: Քեզ թվում է, թե քո կյանքը միանգամից մթնեց, և դու մոլորվում ես այդ մթության մեջ ու չգիտես ինչ անես: Այո՛, շատ անգամ Աստված քեզ ուզում է կրակով անցկացնել ոչ թե նրա համար, որ դու ինչ-որ վատ կամ չար բան ես արել, այլ որովհետև ուզում է ցույց տալ, որ Իր ծառան Աստծու վախճանում, չարությունից ետ քաշվող ու արդար է, ինչպես Հորի հետ եղավ:

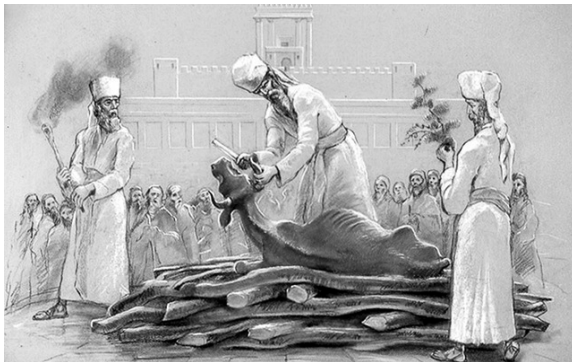
Մենք երբեք չպետք է մտածենք, որ մեր կյանքում ինչ-որ մի պատահական բան է տեղի ունենում, որից Աստված տեղյակ չէ: Ո՛չ, սիրելիս, Աստված գիտի, թե դու ինչ վիճակի մեջ ես, բայց ուզում է, որ արժանանաս այն պսակին, որը պահել է քեզ համար: Մենք հիմա մի ճանապարհ ենք գնում, որը տանում է մեզ դեպի հավիտենական Թագավորություն: Այդ ճանապարհին մենք կարող ենք հանդիպել մեծ կամ փոքր փորձությունների, բայց հիշենք, որ այդ փորձություններին անպայման հաջորդում է օրհնությունը: Հայտնության գրքում կարդում ենք, որ քսանչորս երեցները երկրպագություն էին անում ու իրենց պսակները գցում էին աթոռի վրա նստողի առջև, բայց մինչ

այդ Գեթսեմանի պարտեզում Հիսուսն անցավ ամենամեծ կրակով, խմեց ամենամեծ բաժակը: Եվ եթե դու էլ հիմա այրվում ես վիրավորանքի, բորբոքված նեղության կամ մեկ այլ կրակով, խմում ես քեզ հասանելի բաժակը. հիշի՛ր, որ Աստված քեզ համար պսակ է նախապատրաստում, որ դու ապրես քեզ սիրող ու քեզ համար խաչվող Քրիստոսի հետ հավիտենական Թագավորության մեջ:

Ամեն զոհ աղով պիտի աղվի:

Հին Ուխտում ամեն զոհ աղով աղվում էր ու նոր զոհաբերվում: Երբ աղավնի կամ մի գառ էին բերում ողջակեզի համար, նրա վրա աղ էին ավելացնում: Այդ մասին կարդում ենք Ղևտ.2:13-ում. «Եվ քու ամեն հացի ընծայիդ աղ պիտի դնես, ու քու հացի ընծայեդ քու Աստուծոյդ ուխտին աղը պակաս չընես. քու ամեն ընծայովդ աղ ալ մատուցանես»: Քանի որ առաջներում աղը թանկ էր, այդ պատճառով էլ հատուկ շեշտվում է, որ աղը պակաս չլինի: Զոհի վրա աղ դնելը փոխաբերական իմաստով նշանակում է, որ զոհը «համ» ունի, այսինքն՝ տվյալ զոհաբերությունը Աստծուն հաճելի է: Առանց աղի մատուցվող զոհը Աստծուն հաճելի չէ ու ընդունելի չէ: Կարող է դու զոհաբերություն անես, բայց այդ զոհաբերությունը ոչ միայն հաճելի չլինի Աստծուն, այլև դրանով անարգվի Աստծու անունը: Այդ կապակցությամբ Մադաքիա 1:6-7-ում ասվում է. «Տղան իր

հորը ու ծառան իր տերոջը պատիվ կրնե, եթե ես հայր եմ, իմ պատիվն ո՞ր է, եթե ես տեր եմ, ինձմե վախնալը ո՞ր է, կրսե գորաց Տերը, ով քահանաներ, որ իմ անունս կանարգեք, և դուք կրսեք, Քու անունդ ինչ բանով անարգեցինք: Երբ կույրը զոհի համար կմատուցանեք գեշ չէ՞, ու երբ կաղը կամ հիվանդը կմատուցանեք գեշ չէ՞...»: Քահանաները այդպիսի զոհեր բերելով ոչ թե պատվում, այլ անպատիվ էին անում, անարգում էին Աստծու անունը. «...ո՛վ քահանաներ, որ իմ անունս կանարգեք.....»:

Հնարավոր է՝ մեզ թվա, թե մենք զոհաբերություն ենք անում, բայց ճիշտ հակառակը լինի՝ այդպիսի զոհաբերությանը մենք անարգենք, անպատիվ անենք Աստծու անունը: Աստված օգտագործում է տարբեր իրավիճակներ, որպեսզի մենք աղվենք ու դառնանք հոգևոր մարդ ու համ ունենանք: Այդ դեպքում մեր զոհը աղով աղված կլինի, ու մեր ամեն խոսքը շնորհքով ու որպես թե աղով համովցած կլինի (Կող.4:6): Աղով աղված հաճելի զոհը կանգնեցնում է հարվածը:

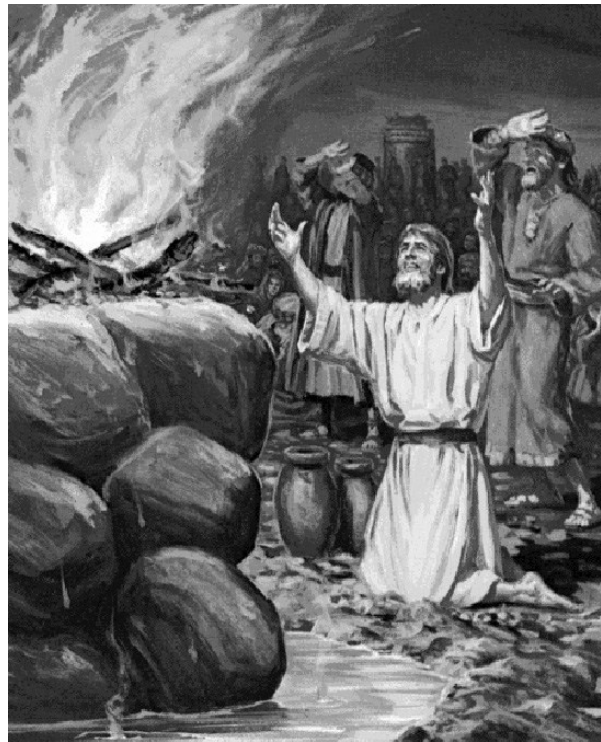
Երբ Դավիթը Գադ մարգարեի խոսքով ուզեց Յերուսաղի Ռոնայի կալի մեջ սեղան շինել ու զոհ մատուցել, Ռոնան պատրաստ էր ոչ միայն կալը, այլ նաև եզները՝ ողջակեզի, կամնասայլերը ու եզների գործիքները՝ փայտի համար տրամադրել Դավիթին՝ ձրի, առանց գնի: Սակայն Դավիթը չուզեց ձրի առածը զոհաբերել Տիրոջը, «Արքան ասաց Ռոնային. «Ո՛չ, այդպես չէ: Պետք է քեզանից փողով գնեմ, իմ Տեր Աստծուն ձրի ողջակեզ չեմ մատուցի»»: Նա լեցուն գնով 50 սիկլ արծաթ եզների համար ու 600 սիկլ ոսկի կալի համար տվեց Ռոնային (Բ Թագ. 24:24 և Ա Մնաց. 21:25): Այսօրվա գներով եթե հաշվենք, կլինի մոտ 162.000.000 մլն դրամ կամ 336.000 դոլար: Դավիթն այնտեղ Տեր Աստծու համար զոհասեղան շինեց և նրա վրա ողջակեզներ ու հաշտության զոհեր մատուցեց: ...Տերը լսեց երկրի համար արված աղոթքը, և Իսրայելից կոտորածը դադարեց:

Երբ մի բան քոնը չէ կամ քոնն է, բայց քեզ համար արժեք չունի, չի կարող զոհ համարվել: Երբեմն մարդիկ ուզում են որևէ բանից ազատվել ու այն նվիրում են մեկին, անունը զոհաբերություն դնում: Եթե այն, ինչոր դու ընծայում ես, քեզ համար որոշակի արժեք չի ներկայացնում, ապա դա չի կարող զոհաբերություն հա-

մարվել: Եթե դու քո տան կահույքը մեկին ես տալիս նորը գնելու նպատակով, այդ դեպքում այն չի կարող աղով աղված գոհ լինել, քանի որ տալու պատճառը Աստծու նկատմամբ ունեցած սերը չէ, և բացի դրանից, այդ կահույքը քեզ համար արժեք չունի: Որպեսզի գոհաբերությունը Աստծուն հաճելի, այսինքն՝ աղով աղված լինի, անհրաժեշտ է, որ նախ՝ այն քեզ համար ունենա որոշակի արժեք, և ապա՝ լինի Աստծու նկատմամբ ունեցած սիրուց, և ոչ թե այլ պատճառներից:

Ղուկասի ավետարանում՝ անիրավ տնտեսի առակում, ասվում է. «Եւ ես ալ ձեզի կ'ըսեմ. անիրաւ մամոնայէն ձեզի բարեկամներ ըրէք, որպէս զի երբ անիկա պակսի, ձեզ յաիտենական բնակարաններու մէջ ընդունին» (Ղուկ. 16:9): Այստեղ պարզ է ասվում. «Երբ անիկա պակսի», այսինքն՝ երբ տալով մեզանից ինչ-որ բան պակասում է, այդ դեպքում է, որ մեզ ընդունում են հավիտենական բնակարանների մեջ: Աստծուն հաճելի գոհը երկնքից կրակ է իջեցնում: Երբ Եդիան փլված գոհասեղանը նորոգեց և զվարակը դրեց գոհասեղանի վրա ու իրիկվան գոհի մատուցելու ժամանակ Աստծու առնունը կանչեց. «Լսի՛ր ինձ, Տե՛ր, պա-

տասխանի՛ր ինձ հրով, որ այս ժողովուրդը զիտենա, թե դու ես Տեր Աստվածը, և դու հետ դարձրիր այս ժողովրդի սիրտը», երկնքից կրակ ընկավ Տիրոջից, լափեց ողջակեզն ու փայտերը, կլանեց փոսի հողն ու ջուրը: Այդ ժամանակ «ամբողջ ժողովուրդը տեսավ դա, ընկավ երեսնիվայր և ասաց. «Արդարեւ Տերն Աստված է. «Տերն Աստված է» (Գ Թագ. 18:38):

Եկեք փառք տանք Տիրոջը այն կրակի համար, որ մեր աղվելու համար է ու չիրաժարվենք մեզ համար նախատեսված բաժակից, այլ ասենք ինչպես որ Տերն ասաց. «Այն բաժակը, որ Իմ Տերը տվել է, մի՞թե պիտի չխմեն»: Ամեն:

Հրահար Ամիրբեկյան

ՄԵՐ ՏԵՐԸ ՀՐԱՇԱԳՈՐԾ Է

Ես Ռաֆիկ եղբայրն եմ Քանաքեռի տարածքից: Ունեմ 4 երեխա, որոնցից ամենափոքրը ծնվել է 2014թ., ում հետ և կատարվեց այս հրաշքը: Երբ երեխան դարձավ մեկ տարեկան և մենք սպասում էինք, որ կամաց-կամաց պետք է սկսեր քայլել, տեսնում էինք, որ քայլելու հետ կապված ինչ-որ դժվարություն կա: Սկսեցինք անհանգստանալ: Դիմեցինք Ջեյթունի մանկական պոլիկլինիկայի բժշկին: Նա ստուգումներից հետո մեզ հանգստացրեց՝ ասելով, որ ոչ մի խնդիր չկա, ամեն ինչ նորմալ է: Ես նույնիսկ առաջարկեցի ռենտգեն անել, բայց նա կտրուկ արգելեց՝ ասելով, որ իմաստ չունի երեխային ենթարկել ճառագայթման: Վերադարձանք տուն: Պարբերաբար այցելում էինք բժշկին: Ամեն անգամ մեզ հավատացնում էին, որ ամեն բան նորմալ է: 1 տարեկան 4 ամսականում երեխան սկսեց քայլել, բայց մենք նկատում էինք, որ ինչ-որ մի թերություն կա երեխայի քայլվածքի մեջ՝ քայլելու ժամանակ մի կողմ էր թեքվում և ընկնում: Մենք շատ անհանգստացանք և նորից որոշեցինք դիմել բժշկին, որպեսզի այնուամենայնիվ ռենտգեն հետազոտություն կատարեն:

Ուզում եմ նշել, որ 3 ամսականում

երեխայի բրոնխները հիվանդացել էին, և մենք բժշկի խորհրդով նրան տարանք Բաբլոյան կենտրոն: Երեխայիս այնտեղ բուժեցին և դուրս գրելուց առաջ նորից հենաշարժական ապարատը ստուգեցին, սակայն ոչ մի պրոբլեմ չնկատեցին: Երեխային տարանք Ջեյթունի պոլիկլինիկա՝ ռենտգեն հետազոտության: Պարզվեց, որ նրա ձախ ոտքի կոնքոսկրը դուրս ընկած է: Մասնագետ բժիշկը զարմացավ, թե ինչո՞ւ ենք այսքան ուշացրել: Այդտեղից մեզ ուղարկեցին Բաբլոյան կենտրոն, ըստ իրենց՝ ամենալավ մասնագետի մոտ: Երեխային հետազոտելուց և ռենտգենի նկարը նայելուց հետո նա ասաց, որ անհրաժեշտ է երկարատև բուժում՝ 1 տարի (ամրակներով): Մեզ հերթագրեցին և հիվանդանոց պառկելու համար օր նշանակեցին: Ընդ որում բժիշկը երաշխավորեց միայն 50 տոկոսանոց արդյունք՝ պատճառաբանելով, որ շատ ենք ուշացրել: Հետո մենք գնացինք մեկ այլ վիրաբույժի մոտ: Սա էլ իր հերթին ասաց, որ շատ ենք ուշացրել և երաշխավորեց ընդամենը 70 տոկոսանոց արդյունքի համար: Շատ ծանր ապրումներով վերադարձանք տուն: Մենք երեխայի համար ընտանիքով անդադար ա-

դոքքների մեջ էինք, և որքան մոտենում էր հիվանդանոց պառկելու օրը, այնքան շատ էինք տագնապում: Եվ որոշեցինք ընտանիքով ծոմ վերցնել:

2015 թվականի դեկտեմբերի 4-ին երեխային պետք է պառկեցնեինք հիվանդանոց: Երեկոյան, աշխատանքի գնալիս, մեքենայի դեկին լացով ու ողբով բարձր աղաղակեցի Տիրոջը՝ ասելով, որ այլևս չեմ ուտի ու չեմ խմի, մինչև հալվեմ ու վերջանամ: Այդպես աղաղակով հասա մինչև աշխատանքի վայր: Ժամ, ժամուկես հետո, զգացի, որ ինչ-որ բան կատարվեց իմ ներսում, և ես մեծ վստահություն զգացի և որոշեցի, որ հիվանդանոց չենք գնալու: Իսկույն զանգահարեցի կնոջս, նա շատ տրտմած էր, որ երեխային պետք է հիվանդանոց տանենք ու անդադար արտասվում էր: Ես նրան ասացի, որ երեխային հիվանդանոց չենք տանելու: Նա, անակնկալի գալով, ուրախությամբ հարցրեց. «Ո՞նց»: Ես պատմեցի ինձ հետ կատարվածը և հավաստիացրի, որ ես ոչ թե մարդկորեն, այլ անձամբ Աստծուց եմ առել և ընդամենը դա եմ փոխանցում նրան:

Ուզում եմ մի կարևոր բան հիշել. ծոմապահության աղոթքների ժամանակ կնոջս և ինձ մմանատիպ միտք էր եկել, և մենք այդ մասին պատմել էինք իրար: Կինս ասաց, որ իրեն միտք եկավ. «Տեր Հիսուս, Դու ես մարդու որովայնի մեջ ոսկորները դասավորում, ուրեմն ինչո՞ւ պետք է

մարդու միջամտության կարիք լինի»: Իսկ ինձ այսպիսի միտք եկավ. «Տեր, Դու ոչ միայն որովայնում, այլև դրսում էլ կարող ես դասավորել ոսկորները»: Այս ամենը իրար պատմելով՝ շատ ուրախացանք ու մխիթարվեցինք և փառաբանեցինք մեր սքանչելի Աստծուն:

Այդ ընթացքում երեխաներս ամեն օր խնդրում էին, որ դադարեցնեմ ծոմս: Չորրորդ օրը ես ինձ մի տեսակ բավարար զգացի և դադարեցրի ծոմը: Անցավ մի երկու օր: Մենք երեխայի քայլվածքի մեջ փոփոխություն նկատեցինք, իսկ նա մի քանի օր հետո վազվզում էր առանց դժվարության: Աստված վերադասավորել էր նրա ոսկորները: Այժմ երեխաս անքերի քայլում է, վազվզում ու թռչկոտում: Փառք մեր Երկնավոր Հորը: Նա Կենդանի Աստված է, և Իր խոսքը ճշմարտություն է: Իրոք, Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան: Ամեն:

Ռաֆիկ եղբայր, Քանաքեռի ցարածք

Մայիս, 2017թ., N 5 (89)

ՔԵԶ ՉԵՄ ԹՈՂՆԻ

«Լսեցեք ինձ, ով Ասա և Հուդայի ու Բենիամինի երկրների բոլոր մարդիկ, Տերը ձեզ հեղ է, քանի որ դուք Նրա հեղ եք: Արդ եթե դուք Նրան փնտրեք, Նա կհայտնվի ձեզ, և եթե լքեք Նրան, Նա էլ ձեզ կլքի»:

Բ Մնացորդաց 15:2

Վերջերս մի երիտասարդ քրոջ, Լոր օգնում էր ինձ նշանալեզվի թարգմանության հարցում, հարցրի.

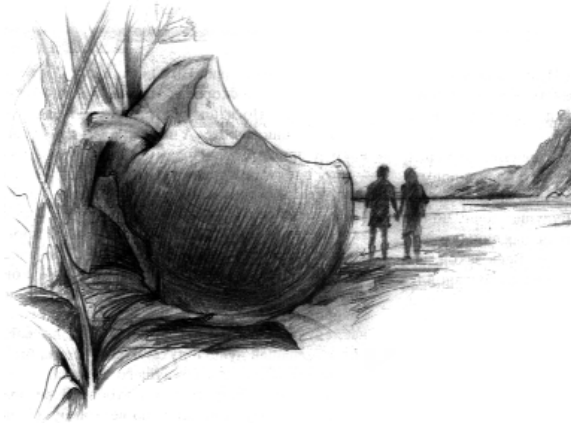
- Ասա՛ խնդրեմ, այսօր ի՞նչ ես կարդացել Աստվածաշնչից:

Նա բորբոքված արդարացավ.

- Դե, ես շատ զբաղված էի, երիտասարդներով հարևան քաղաք ավետարանչության պիտի գնանք, երգեր էինք պատրաստում: Այնպես որ Աստվածաշնչի համար ինձ ժամանակ չմնաց...

Մարդկային հոգիների թշնամու նպատակն է անհավատներին թույլ չտալ դառնալ Աստծուն, իսկ հավատացյալներին՝ հեռացնել Տիրոջից: «...որովհետև Դեմասն ինձ լքեց և աշխարհը սիրեց» (Բ Տիմ. 4:10): Սատանան որոշ հաջողություններ ունեցավ նույնիսկ Հիսուսի աշակերտների շրջանում. Հուդային նա դրդեց մատնել Տիրոջը, իսկ Պետրոսին՝ ուրանալ: Աստված մարդուն ստեղծել է, որպեսզի նա հաղորդակցվի Իր հետ: Սակայն հենց առաջին մարդիկ՝ Ադամն ու Եվան, անտեսեցին

այդ հաղորդակցությունը, մեղք գործեցին և թաքնվեցին Աստծուց:

Նորից մարդկանց հետ հաղորդակցություն փնտրելով՝ Աստված Հիսուս Քրիստոսի միջոցով աշխարհին Իր հետ հաշտեցրեց (Բ Կորնթ. 5:19), սակայն շատերն են շարունակում թաքնվել Նրանից՝ գերադասելով իրենց մեղսալից «անկախությունը»: «Հավատարիմ է Աստված, Որից կանչվեցիք հաղորդակից լինելու Նրա Որդուն՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին» (Ա Կորնթ. 1:9): Փառք Աստծու, որ կան ոմանք, ովքեր ձգտում են մշտապես կախման մեջ լինել Աստծուց:

Մի երիտասարդ հավատացյալ աշխատանքի է անցնում բենգալա-

կայանում: Ընդմիջման ժամանակ բոլորը, նրանից բացի, գնում էին զարեջրատուն: Նրանցից մեկին հետաքրքրում է, թե ընդմիջման ժամին ինչով է զբաղվում նոր աշխատակիցը: Երբ սենյակ մտնելով տեսնում է, որ նա ծնկած աղոթում է, զարմացած հարցնում է.

- Դու այս ի՞նչ ես անում:

- Զրուցում եմ իմ Տիրոջ հետ, հանգիստ պատասխանում է երիտասարդը:

- Խելքդ թոցրե՞լ ես, ինչպե՞ս կարող է մարդը խոսել Աստծու հետ, զայրացած հարցնում է նա:

Հոգևորը հանգիստ, սիրով նրան բացատրում է և վկայում Քրիստոսի սիրո մասին:

Այդ բանն անել նրան օգնեց Քրիստոսի հետ նրա սերտ շփումը: Մենք մկրտության ժամանակ, բարի նկատառումներով, խոստացել ենք Նրան ծառայել: Իսկ ի՞նչ վիճակում է հիմա մեր խոստումը: Քույրերից մեկն ինձ ասաց.

- Առաջ այնքան էի սիրում կարդալ Աստվածաշունչ... իսկ հիմա արդեն ձանձրալի է, որովհետև ես այն

արդեն անգիր գիտեմ:

Թողնել Աստծու Խոսքը՝ նույնն է, ինչ թողնել Աստծուն: Դժվար է ստիպել ջուր խմել նրան, ով ծարավ չէ: Ստիպողաբար սիրելի չես դառնա: Աստված ոչ մեկին չի թողնում, Նա նույնիսկ մինչև վերջ փորձեց ետ դարձնել Կայենին, սակայն Կայենն ինքը Աստծուց հեռացավ. «Կայենը հեռացավ Աստծու մոտից և բնակվեց Նախդ երկրում՝ Եդեմի դիմաց» (Ծննդ. 4:16): Աստվածաշունչն զգուշացնում է. «...եթե քեք Նրան, Նա էլ ձեզ կլքի» (Բ Մն. 15:2): Աստված ցանկանում է միշտ լինել մեզ հետ: Նա ցանկանում է մեզ Իր հետ մտերմացնել և Ինքն Իրեն մեզ հայտնել: Ահա սա է մեր հավիտենական կոչումը: Հափշտակությանը կմիանան միայն նրանք, ովքեր վարժված են միշտ լինել Հիսուսի հետ և ապրում են միայն Նրանով: Տեր Հիսուսը կգա միայն Իրեն սպասողների ետևից (Բ Պետր. 3:12): Սաղմոսաց գրքում գրված է. «Երբ ես արթնանում եմ, ես դեռևս քեզ հետ եմ»: Այդպես էր Դավիթ թագավորն ապրում Աստծու հետ: Ինչ-որ մեկը կարող է ասել, որ բարեպաշտության սահմանագիծը շատ բարձր է: Այո՛, դա այդպես է, սակայն եթե դուք պատրաստվում եք մասնակից դառնալ հափշտակությանը, ապա ջանք արեք հենց այս պահից սկսած, մի՛ թողեք Տիրոջը ոչ մի վայրկյան:

«Նաշի դնի», 19.01.2013, p.2310

ՄԱՅՐԱԿԱՆ ՊԱՐՏԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Պողոս առաքյալի մոր մասին մեզ ոչինչ հայտնի չէ: Պողոսն իր թղթերում ոչինչ չի գրում իր մոր մասին: Պատմությունը նույնպես նրա անունը չի պահպանել: Բայց այն, որ Պողոս առաքյալը կարողանում էր գնահատել մայրական աղոթքը, կարելի է գտնել նրա թղթերում, որտեղ նա ասում է. «Մտաբերում եմ այն անկեղծ հավատը, որ քո մեջ է, որը նախապես կար քո տատի՝ Լավոդիայի և քո մոր՝ Եվնիկեի մեջ. վստահ եմ, որ քո մեջ էլ կա» (2 Տիմ. 1:5):

Պողոս առաքյալի կյանքը լի է եղել վտանգներով (2 Կորն. 11:26), և մայրական օգնությունը նրան խիստ անհրաժեշտ էր:

Ահա մի փոքր պատմություն Ավետարանի անխոնջ ծառա Իվան Ստեփանի Պրոխանովի մոր մասին:

Աստվածաշնչի շատ հերոսներ չէին ունենա հաջողության, եթե նրանք չունենային լավ աղոթող թիկունք:

Իվան Ստեփանովիչի համար այդպիսի թիկունք էր նրա մայրը: Նա իր կյանքում զգում էր մայրական աղոթքի գործությունը և հաճախ բարձրաձայն խորհում էր. «Արդյոք նրա մինչ լուսաբաց բարձրացրած աղոթքները չե՞ն իմ կատարած գործի օրհնության աղբյուրները»:

Երբ Իվան Ստեփանովիչը Տիրոջ հետ ուխտ արեց, մայրը նրան պատմեց հետևյալը. «Որդի՛ս, ես քեզ պիտի պատմեմ քո մասին մի նոր բան: Ես սպասում էի քո դարձին: Ես գիտեի, որ այն պիտի տեղի ունենար, որովհետև քեզանով ես Տիրոջից օրհնություն եմ ստացել: Ամուսնանալուց հետո բավական ժամանակ երեխա չէինք ունենում: Ես սուգ էի անում Տիրոջ առաջ, որովհետև մոլորկանների մոտ դա ամոթալի երևույթ էր: Մի անգամ աղոթքի ժամանակ ես Տիրոջն ասացի այն, ինչ ասաց աստվածաշնչյան Աննան, և սպասում էի պատասխանի:

Մի որոշ ժամանակ անց մենք ստիպված էինք տեղափոխվել Կովկաս և միացանք հավատքի համար հալածվող մոլորկաններին: Իսկ մի քանի ամիս հետո իմացանք, որ երեխա ենք ունենալու: Դեմքս փայլեց, ծնկի եկա և փառաբանեցի Աստծուն, որ պատասխանեց իմ աղոթքին:

Լուրն այն մասին, որ Պրոխանովները որդի են ունեցել, շատ արագ տարածվեց մեր համայնքի բոլոր անդամների շրջանում:

Սակայն ուրախությունս կարճ տևեց: Տասը օր հետո քեզ կերակրելիս նկատեցի, որ մի բան այնպես չէ: Վախեցա, քեզ վերցրի ու վազեցի

բժշկի մոտ: Երբ բարուրը բացեցի, բժիշկը զարկերակդ զննեց ու ասաց, որ երեխան արդեն մահացած է, և ավելորդ է իր մոտ բերելը:

Տունդարձի ճանապարհին ես ասում էի. «Այդ երեխան ես մուրացել եմ Քեզանից և որպես խոստման պատասխան եմ ստացել: Եվ հիմա Դու նրան տանում ես որպես զոհ»: Եվ այդ պահին մտաբերեցի Աբրահամի խոսքերը. «Աստված կպատրաստի Իր գառը ողջակեզի համար»: Այսպես մտածելով՝ ես հասկացա, որ եթե Նա տանի այդ զավակին, ապա կտա մեկ ուրիշը:

Տուն եկա, սկսեցինք պատրաստվել հուղարկավորությանը: Երեկոյան հավաքվեցին համայնքի ավագները, սկսեցին Սուրբ Գիրք կարդալ և սաղմոսներ երգել: Այդ ժամանակ հանկարծ կատարվեց աներևակայելին. դու բացեցիր աչքերդ ու սկսեցիր շարժվել: Ինչպե՞ս ուրախացա...»:

Աստված Ագրոֆենա Սավելային ևս երկու որդի պարգևեց, որոնց նա նույնպես աղոթքով որպես պարգև ստացավ Տիրոջից, որոնց էլ խոստման համաձայն դաստիարա-

կեց որպես հոգևոր այրեր: Իվան Ստեփանովիչը հայտնի ավետարանիչ է, նրա երկրորդ եղբայրը՝ Ալեքսանդրը, բժշկության դոկտոր է և միևնույն ժամանակ հոգևոր ամսագրի խմբագիր, իսկ փոքրը՝ Վասիլին, քարոզիչ է, միսիոներ: «Փառք Փրկչին,- ասում էր Ագրոֆենա Սավելան,- արդեն ծերության օրերում իմ առաջնեկին ողջ-առողջ եմ տեսնում՝ արդեն քառասուն տարի Տիրոջ գործին լծված»:

Մոր իմաստուն սիրտը լավ էր հասկանում, որ հավատքի, աղոթքի և գոհության միասնությունը իր որդիներին կտա հոգևոր զարգացման բարձր աստիճան:

Ինձի պիրի կանչէ, ու ես անոր պարասիսան պիրի տամ. նեղութեան մէջ անոր հետ պիրի ըլլամ. պիրի ապրեցնեմ ու փառաւորեմ զանիկա:

Սաղմոս 91:15

Տէրոջը բոլոր ճամբաները ողորմութիւն ու ճշմարտութիւն են Իր ուխտը ու վկայութիւնները պահողներուն:

Սաղմոս 25:10

ԱՂՈԹՔԻ ՊԱՏԱՍԽԱՆԸ

Ես Աշխարհիկ Ավետիսյանն եմ, բնակվում եմ Ջովունի գյուղում: 2005 թվականին միգրացիոն հետ կապված լուրջ խնդիրների առաջ եկան: Դիմեցի Հանրապետական բժշկական կենտրոն: Նշանակեցին դեղորայքային բուժում, որը ոչ մի դրական արդյունք չտվեց: Երկրորդ անգամ դիմեցի Էրեբունի բժշկական կենտրոն: Այնտեղ հետազոտեցին և հայտնաբերեցին շագանակագեղձի չափսերի մեծացում (ադենոմա): Ասացին, որ վիրահատության կարիք կա, բայց քանի որ երիտասարդ էի, որոշեցին փորձել դեղերով բուժել: Բուժումը որոշ չափով թեթևացրեց վիճակս, բայց որոշ ժամանակ անց նորից վատացա:

2007 թվականի փետրվար ամսին դիմեցի Ջեյթունի կլինիկական հիվանդանոց, որտեղ և ինձ վիրահատեցին: Վիրահատությունից հետո պարզվեց, որ միգրացիոն եղած գոյացությունը չարորակ բնույթի է: Վիրահատող բժշկի ազգանունը Աստվածատրյան էր: Նա ինձ ասաց, որ ամեն վեց ամիսը մեկ պետք է արյան և մեզի անալիզներ տամ և դրանց արդյունքները ներկայացնեմ իրեն: Ես այդպես էլ վարվում էի: Եվ ամեն վեց ամսից հետո ես տեսնում էի, որ արյանս մեջ եղած այդ սարսա-

փելի հիվանդության հարուցիչները արագ կերպով ավելանում էին:

Եկավ 2011 թվականի փետրվար ամիսը՝ հերթական անալիզները հանձնելու ժամանակը: Ես ծնկի եկա Աստծու առաջ և սկսեցի աղոթել: Ես ասում էի. «Տե՛ր, Դու գիտես իմ հիվանդության մասին: Ես չեմ մտահոգվում, որ կարող է թողնեմ այս կյանքը ու Քեզ մոտ գամ: Իմ մտահոգությունն ու անհանգստությունը միայն մի բանի համար է. ես իմ հարևանների, ընկերների, հարազատների մոտ վկայել եմ Քո մասին, որ Դու սիրող Աստված ես, որ Դու հոգատար, սրտացավ Աստված ես, որ Դու Քո զավակներին վերցնում ես Քո հովանավորության տակ, բժշկում ես նրանց հիվանդությունները, հրաշքներ ես գործում, մեռելներին հարություն ես տալիս: Եվ այս վկայություններից հետո, եթե ինձ վերցնես, բոլորը կասեն՝ ո՞ր է քո ասած Աստվածը, որի մասին մեզ այդքան պատմում էիր, թող Նա բժշկեր քեզ և չթողներ, որ մահանաս: Հիսուս ջան, ես այն բանի համար եմ անհանգստացած, որ Քո անվանը արատ ու բիծ չկա՛լի հանկարծ»:

Աղոթելուց հետո գնացի հերթական անալիզները հանձնելու: Երկու օր հետո գնացի արդյունքների ե-

տևից: Պատասխանները վերցրի և ուրախությունից քարացա. հրաշք էր տեղի ունեցել. այն սյունակը, որի մեջ նշվում էր հիվանդության հարուցիչների քանակը, դատարկ էր: Ես դուրս եկա փողոց և առանց ուշադրություն դարձնելու՝ շուրջս մարդիկ կա՞ն, թե՞ ոչ, սկսեցի փառաբանել և շնորհակալություն հայտնել Աստծուն Իր մեծ ողորմության համար: Ուրախությանս չափ ու սահման չկար: Այնքան թեթև էի քայլում, կարծես ոտքերս գետնին չդիպչեին: Այսպես Հիսուս Տերս ինձ բժշկեց այդ սարսափելի, մահվան տանող հիվանդությունից: Դրանից հետո սատանան,

այդ բանասարկուն, այդ ոճրագործ հրեշը, մի քանի անգամ փորձում էր իմ մեջ բժշկության հանդեպ կասկած առաջացնել՝ միտք տալով, թե հաստատ սխալված կլինեն, և ես պետք է մի անգամ էլ հետազոտվեմ: Բայց ես հավատքով հաստատ մնացի այն համոզմունքին, որ Տերս ինձ բժշկել է: Հնարավոր է արդյոք չփառաբանել ու շնորհակալ չլինել նման Աստծուց: Մենք պետք է հավիտյանս հավիտենից փառաբանենք, երկրպագենք, խոնարհվենք ու սիրենք մեր հավիտենական Աստծուն: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Աշխարհիկ Ավետիսյան, գ. Զովունի

ԱՍՏԾՈՒ ԶԱՅՆԸ

«Ահա ես դռան առաջին կանգնած եմ և քակում եմ. եթե մեկը լսե իմ ձայնը և դուռը բանա, կմտնեմ նրա մոտ և ընթրիք կանեմ նրա հետ, և նա ինձ հետը»:

Հայրն. 3:20

Աշխատանքից հետո Դիման, Ատվորության համաձայն, իր աշխատանքային երկու ընկերների հետ մտավ պանդոկ՝ մի քիչ լիցքաթափվելու:

Թվում է խմեցին ոչ այնքան շատ, բայց տունդարձի ճանապարհին այնքան վատ զգաց իրեն, որ հագիվ բռնվեց կանգառում դրված մատարանից: «Է՛, ախպերս, թույլիկի մեկն ես», - Դիման լսելի դիմեց ինքն իրեն: Սիրտն սկսեց զգալի դանդաղ և ինչ-

որ հիվանդագին բաբախել: «Իսկ եթե հենց հիմա մահանա՞մ», - մտածեց նա, և սարսափի քրտինքը պատեց ճակատը: Այդ պահին հիշեց կնոջն ու երկու դեռահաս որդիներին և նեղվելով քթի տակ փնթփնթաց. «Նրանց ի՞նչ, նրանք Աստծուն են ծառայում: Մահվանից հետո նրանց տեղը դրախտում ապահովված է, իսկ ա՛յ, ես...»: Դիման ինքն իրեն այնքան խղճաց, որ քիչ էր մնում լաց լիներ: Վախից նույնիսկ հարբածությունը

Մայիս, 2017թ., N 5 (89)

անցավ: Գլուխն սկսեց սթափ դատել, սիրտն սկսեց աշխատել բնականոն ձևով: «Դա Աստված օգնեց, երևի խղճաց ինձ», - հանկարծ մտածեց նա և նայեց ժամացույցին, նկատեց, որ կինն ու որդիներն այդ ժամին հավաքույթի են: Որոշեց գնալ նրանց մոտ: Մտնելով աղոթքատուն՝ նստեց վերջին շարքի ազատ նստարաններից մեկի վրա ու սկսեց լսել: Երեցը, որին ինքը շատ լավ ճանաչում էր, ավարտում էր իր խոսքը. «Մենք բոլորս պետք է կանգնենք Աստծու առաջ և պատասխան տանք մեր ապրած կյանքի համար: Նրանք, ովքեր ընդունել են Հիսուսին և ապրել են Նրա Խոսքով, չեն դատվելու, որովհետև նրանք մահից կյանք են անցել: Սակայն Հայր Աստված խիստ պիտի պահանջի նրանցից, ովքեր մերժել են Աստծու Որդուն: Այսօր կյանքն ընտրեք, Տիրոջը մոտեցեք զոջումով և կփրկվեք»:

«Նորից այդ զոջման մասին», - ձանձրությամբ մտածեց Դիման, որի խիղճը, չգիտես ինչու, այդ օրն անընդհատ տանջում էր նրան:

Եթե զոջման մասին այդ վերջին բառերը չասվեին, հենց այդ պահին վեր կկենար և կասեր, որ ուզում է հավատացյալ դառնալ: Դրանից առաջ նա մի քանի անգամ մասնակցել էր քրիստոնեական հավաքույթների, իսկ երեց Իվան Պավլովիչն անձամբ մի քանի անգամ եղել էր իրենց տանը և իր հետ անձամբ զրուցել:

Այդ ամենից Դիմային մի բան էր դուր գալիս՝ այն, որ Աստված ինչ որ տալիս է, ձրի է տալիս:

Այդ բացահայտումը նրան շատ էր ուրախացնում, սակայն ապաշխարության կոչը նա ընդունում էր խստացած սրտով և մտածում, որ այդ ամենը հավատացյալների հնարածն է:

Հավաքույթից հետո Իվան Պավլովիչը մոտեցավ նրան, բարևեց և նստեց կողքին: Դիման որոշել էր պարզել իրեն տանջող հարցը.

- Իսկ ինչո՞ւ զոջամ, եթե Աստված ձրի է փրկում, - անմիջապես հարցրեց:

- Որովհետև «բոլորը մեղանչեցին», - բացելով գիրքը՝ կարդաց սպասավորն ու բացատրեց, - ահա հիմա դու ասացիր, որ Աստված ձրի է փրկում: Ճիշտ է, դա այդպես է, բայց հատկապես ինչի՞ց է փրկում Նա: Նա առաջին հերթին փրկում է մեղքից և դրա պատժից: Դրա համար էլ մարդն Աստծու առաջ պետք է իրեն մեղավոր զգա: Հենց դա է զոջումը:

Դիման զգում էր, որ Իվան Պավլովիչը ճիշտ է, սակայն որոշեց մինչև վերջ պայքարել. ուղղակի շատ էր ուզում չապաշխարել:

- Դուք ամեն բան շատ լավ եք բացատրում, - համաձայնեց նա, - սակայն ես ինչո՞ւ պետք է հավատամ ձեզ: Չէ՞ որ դուք էլ ինձ նման մարդ եք: Ա՛յ, եթե ինձ անձամբ Աստված ասեր այդ մասին, այդ դեպքում ես անպայման կապաշխարեի: Իսկ այս-

պես... չէ, ոչ մի դեպքում, նույնիսկ չփորձեք համոզել...

Նրանց զրույցն այդքանով էլ ավարտվեց: Մինչ նրանք զրուցում էին, հավատացյալներն արդեն տուն էին գնացել, մնացել էին միայն Դիմայի կինն ու որդիները, որոնք նրան էին սպասում, և բոլորը միասին ուղղվեցին դեպի տուն:

Դիմայի սրտում ինչ-որ զոջման զգացում կար, չէ՞ որ հենց այսօր կարող էր դառնալ հավատացյալներից մեկը... «Թե ի՞նչ են կպել այդ ապաշխարությանը... այն էլ բոլորի ներկայությամբ... այդ ի՞նչ կարգ է», - զայրացած մտածեց Դիման և, հայացք նետելով դեպի իր ընտանիքը, կանչեց.

- Դե՛, արագացրեք ձեր քայլերը, հավատացյալներ, կարծես ողջ օրը դուք եք ծանր ֆիզիկական աշխատանք արել և ոչ թե ես:

Հաջորդ օրն աշխատանքից հետո, սովորության համաձայն, Դիման իր ընկերների հետ մտավ պանդոկ լիցքաթափվելու: Այստեղ խիղճը նրան սկսեց խիստ հանդիմանել. «Դու երեկ եկեղեցում էիր նստած, հավատացյալ էիր ուզում դառնալ, Աստծու սուրբ Խոսքն էիր լսում, իսկ այսօր նորից կեղտի մեջ ես մտնում: Դու խոզ ես: Երևում է մեղքն ես սիրում, դրա համար էլ ապաշխարել չես ուզում, այլ միայն հիմար արդարացումներ ես քեզ համար փնտրում»:

- Չայնդ կտրի՛ր, անպետք: Ես հիմա քեզ...,- գոռաց Դիման:

Բաժակակից ընկերները զարմացած նայեցին Դիմային, իսկ նրանցից մեկն ասաց.

- Դու, ի՞նչ է, Դիմկա, արդեն գնացի՞ր... չէ՞ որ միայն առաջին բաժակն ենք խմել:

Բոլորի ծիծաղի ու հեզմանքի ներքո նա երկրորդ բաժակն էլ ընդունեց, իսկ դրանից հետո դատարկեց զարեջրի մի մեծ գավաթ:

Այդ օրը Դիման պանդոկից ոչ թե դուրս եկավ, այլ սողաց: Նրա այսպես կոչված «ընկերները» նրան թողեցին լուսավորության սյանը փաթաթված ու գնացին իրենց տները: Մի որոշ ժամանակ անց Դիման դժվարությամբ բաժանվեց իր հենարանից և, հասնելով մոտակա նստարանին, քնեց:

Հանկարծ քնի մեջ լսեց մի հուժկու ձայն. «Դիմա, ապաշխարի՛ր»: Նա փորձեց բացել աչքերը, սակայն կուպերն այնքան ծանրացած էին, որ նրան չէին ենթարկվում: Երբ վերջա-

պես Դիմային հաջողվեց բացել աչքերը, այնտեղ ոչ ոք չկար: Այդ պահին նա հանկարծ հիշեց եկեղեցու սպասավորի հետ ունեցած իր զրույցը. «Եթե ինձ անձամբ Աստված ասեր ապաշխարելու մասին, այդ դեպքում ես անպայման կապաշխարեի»: Նա համարյա սթափվեց և իրեն զգաց փոքր, խեղճ ու անօգնական: Հոգին ճնշում էր նրան, ինչպես երբեք:

- Ստացվում է, որ Աստված պատասխանեց իմ պայմանին, ուրեմն պետք է ապաշխարել,- մտածում էր նա:

Հավաքույթը երկու օր հետո էր: Նա դժվարությամբ անցկացրեց այդ երկու օրը, չմոտեցավ նույնիսկ պանդոկի դռանը: Նրա ներսում անընդհատ հնչում էր այն թեև խիստ, բայց կարեկից ձայնը. «Դի՛մա, ապաշխարիր»:

Հավաքույթի օրը նա չհամբերեց, որ վերջում առաջ հրավիրեին նրանց, ովքեր ուզում են իրենց սրտերը Տիրոջը հանձնել, այլ հենց սկզբում առաջ գնաց, ծնկի եկավ և ամբողջ սրտով ներողություն խնդրեց Աստծուց իր կատարած մեղքերի համար: Նույն ձայնն այժմ հնչեց Դիմայի սրտում և ասաց, որ ներում է նրան և ընդունում Աստծու զավակների ընտանիք:

Հավաքույթից հետո նրան մոտեցավ Իվան Պավլովիչը և ուրա-

խությամբ ողջունելով Քրիստոսով իր նոր եղբորը՝ հարցրեց.

- Այդ ինչպե՞ս որոշեցիր ապաշխարել, հը՞:

- Հիշո՞ւմ եք այն ժամանակ ես ձեզ ասացի, որ «Եթե ինձ անձամբ Աստված ասի ապաշխարելու մասին, այդ դեպքում ես անպայման կապաշխարեմ»:

Եվ Դիման պատմեց, թե ինչ է տեղի ունեցել այն գիշեր: Իվան Պավլովիչը նրան լսեց մինչև վերջ, ապա ասաց.

- Գիտես, այդ օրն ուշ երեկոյան ես վերադառնում էի մեր եղբայրներից մեկին կատարած այցելությունից և քեզ տեսա նստարանի վրա հարքած քնած: Այդ ես եմ քեզ ասել. «Դի՛մա, ապաշխարիր»: Սակայն ինձ թվաց, թե դու քնած ես և ոչինչ չես լսում...

Դիման ապշահար լսեց նրան, ապա ծիծաղելով ասաց.

- Բայց այնուամենայնիվ ես հավատում եմ, որ այդ բառերն Աստված ասաց, թեկուզ ձեր միջոցով, որովհետև այսօր այդ նույն ձայնն իմ սրտում ասաց. որ ներում է ինձ և ընդունում Աստծու զավակների ընտանիք:

Դիմայի այս մտքի հետ Իվան Պավլովիչը լիովին համաձայն էր:

«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ
08.08.2009 հ.2136

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճախաբ Իրեն ու փրկության ունենաք:
Այդ մասին Նովիանուս 3.16-ում կարդում ենք.
«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արեց, որով
Նրան հաճախաբ չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Աստուր
Նորքի մասիվ	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55, 055-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմվյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբադ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՎԱԽԵՆՈՒՄ ԵՍ

Մի վախճար, քանզի ես քեզի հեպ եմ. մի զարհուրիր, վասն զի ես քու Աստուածդ եմ. քեզ պիտի զօրացնեմ և քեզի օգնութիւն պիտի ընեմ: Ու իմ արդարութեանս աջովը քեզ պիտի բռնեմ:

Եսայա 41:10

Աստուած մեր ապավէնն ու զօրութիւնն է. նեղութիւններու մէջ խիստ օգնական կը գտնուի: Անոր համար պիտի չվախնանք, թէ երկիր փոխուի, ու լեռները ծովուն մէջընդը չգոյն:

Սաղմոս 46:1-2

Տէրը իմ լոյսս ու փրկութիւնս է, ես որմէ՞ պիտի վախնամ. Տէրը իմ կեանքիս ապաւէնն է, ես որմէ՞ պիտի դողամ:

Սաղմոս 27:1

Վասն զի Աստուած մեզի երկշտրութեան հոգի չտուաւ, հապա զօրութեան ու սիրոյ և զգաստութեան:

Ք Տիմոթէոս 1:7

Տէրոջը անունը ամուր աշտարակ է, արդարը անոր կը դիմէ, ու ապահով ապաստանարան կ'ունենայ:

Առակաց 18:10

Ու քեզ այս ժողովուրդին՝ պղնձէ ամուր պարիսպի պէս պիտի ընեմ. Եւ քեզի շարերուն շեռքէն պիտի ազատեմ, ու բռնավորներուն շեռքէն պիտի փրկեմ:

Երեմիա 15:20-21